

Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački

Uvod i homilija

u slavlju blagdana Rođenja Blažene Djevice Marije

u Kapeli Majke Božje Kraljice Hrvata na Sljemenu

Subota, 8. rujna 2018., u 9 sati

Braćo i sestre, slavimo otajstvo Božje ljubavi po Mariji čije je rođenje onaj duboko prisutan, a ipak neizreciv početak, koji pobuđuje stav klanjanja Božjoj mudrosti. U slavlju ovoga lijepog blagdana spominjemo se rođenja djevojčice Marije iz Nazareta, da bismo prihvatili Gospodina u Isusu Kristu. Božja smo stvorenja, njegova djeca, u krštenju preporođena za novi život po Kristovoj pobjedi nad grijehom i smrću.

Nakon što smo uhvatili malo daha za opterećeno tijelo u ovome najzahtjevnijemu dijelu puta; nakon što smo u hodu pripremali srce za ovo slavlje, predajmo Gospodinu svoje grijehe, pokajmo se za njih, da bismo udahnuli radost Božjega oprostjenja.

Homilija

*Liturgijska čitanja: Mih 5,1-4a (ili: Rim 8, 28-30);
Ps 13, 6; Mt 1, 1-16.18-23*

1. U Evanđelju po Mateju slušali smo o onome što je prethodilo, slušali smo povijest predstavljenu po rodoslovlju s puno imena ljudi od koji su neki poznati, a drugi nepoznati; neki istaknuti zbog nama poznatih razloga, dok prisutnost drugih iznenađuje; tu su imena pripadnika židovskoga naroda, ali i onih koji ne pripadaju narodu izabranja.

Taj niz imena otkriva da Božji plan obuhvaća nesavršenosti, ljudske slabosti, nevjere, udaljavanja od Boga, kao i iskrenost traženja i životnih ispunjenja.

2. Zanimljivo je da najčešće spomenuta riječ u Evanđelju ipak nije neko ime, nego riječ koja povezuje sva imena, to jest ponavljani glagol *roditi se*. Upadljivo je da uz taj često prisutan glagol nije spomenut niti jedanput glagol *umrijeti*.

U prvi plan izranja život, a ne umiranje. Kao da Matej naviješta uskrsnuće i istinu da čovjek kojemu je darovan život, koji je začet i rođen ima otvoren prostor vječnosti u posebnosti poziva obilježenoga imenom.

Niti jedan dio povijesti nije ostao bezimen, Bogu nepoznat i nevažan. To nam govore imena ljudi i Ime nad svakim imenom, ime Bogočovjeka koji je zagrljio svu našu ljudskost, svaki naš odmak i svaki povratak Bogu.

3. Bog je u svome naumu želio da taj put vodi preko Blažene Djevice Marije. U otajstvu današnje svetkovine susreće se Božja veličina u malenosti. Marija, velika po svojoj vjeri, po svojoj predanosti i po svome trpljenju pred nama je kao maleno stvorenje, kao djevojčica, čija malenost upućuje na Krista koji se ponizio i postao malenim.

Gdje je korijen te malenosti? Možemo slobodno reći u čudu dara života, u čudu rađanja koje je vezano ponajprije uz majku i majčinstvo, u kojemu se temeljne životne istine i izazovi susreću posebnom snagom i ljepotom. Zato ovaj blagdan zvuči proročki za naše društvo i civilizaciju. Proroštvo je to koje može razumjeti svaki čovjek, ako otvorena srca stane pred dar majke.

Majka govori: o našem zemaljskom podrijetlu, ali i o otajstvu koje *nadilazi zemaljsko*; ona je istinska veličina koja se odražava u *poniznosti*; majka je slika *velikodušnosti i služenja*, a ne sebičnosti i nametanja. To su ujedno tri vrijednosti tako potrebne našoj suvremenosti: nadilaženje zemaljskoga i prolaznoga; poniznost i velikodušnost.

4. Današnji nas blagdan upućuje na početak, vraća nas u dom naše ljudskosti, u dom susreta s Bogom u kojemu nas čeka i naša Majka Marija. Ona nam pokazuje i prati nas na putu življenja Kristove novosti; ona nas uvijek iznova uči jezik majčinstva.

Dok suvremenost našu civilizaciju pokušava naučiti jezik koristoljublja, probitka, zasluga, prava, sebičnosti, jezik majke je srašten s istinom našega bića, sa čežnjama koje nosimo u sebi.

Majka uči jezik darovanosti. Majka ne ljubi svoju djecu zbog toga jer su za nešto zaslužna; majka se ne zalaže za djecu, jer ima na nešto pravo niti prava očekuje, majka ne trpi niti se žrtvuje radi probitka. Majka ne voli zato da bi imala koristi, niti je prepoznatljiva po sebičnosti. Majka se ne ističe bukom, nego živi samozatajno. Majka rađa, ne očekujući ništa zauzvrat. To je majčinski jezik koji je objavio Isus u svojoj ljubavi potpuno se predajući da bismo naučili jezik ljudske sreće. To je majčinski jezik Blažene Djevice koja se raduje i kada joj bol razdire dušu.

5. Braćo i sestre, kada bismo ljudska traženja sveli na jedno, u središtu bi se svakako našlo pitanje života. I danas, kao i kroz cijelu povijest, čovjek je privučen čudom života. Ponire u njega umom, tehnikom, raznim pokušajem otkrivanja načina da zagospodari životom. I toliko se puta činilo da je korak do otkrivanja njegove biti. A život izmiče, nedohvatljivo bliz, jednostavan, a ipak neshvatljivo složen. Uvijek veći od nas.

Zato smo danas na gozbi vječnosti za istim stolom; tu gdje nema straha, jer je na početku novosti života podignut križ kao novo rodoslovno stablo kršćana. Molimo Marijin zagovor da ne zaboravimo majčinski govor darivanja.

Taj je govor u njezinu životu bio hod do drugih, nastojanje prenošenja radosti. Jutros mi je u misli došla riječ svetoga Augustina koju je Marija tako zorno živjela. Ona je hodala i pjevala Radosnu vijest. Augustin završavajući jedan od svojih nagovora (*Sermo 256*) kaže: *Kao što putnici običavaju pjevati i ti pjevaj i hodaj, na latinskome: Canta et ambula. Što znači: hodaj? Idi prema naprijed, napreduj u dobru... u pravoj vjeri i dobrome ponašanju. Pjevaj i hodaj! Ne skreći s puta, ne osvrći se unatrag, ne zaustavljaj se! Okrenuti prema Gospodinu.*

Ovo naše slavlje nije zaustavljanje na putu, nego sastavni dio hoda: da bismo bili usmjereni prema Gospodinu, njemu okrenuli srca pred očima Presvete Bogorodice. A u euharistiji nam se daje snaga da bismo bili hodajuća pjesma i pjevajući hod, 'pjevajuća ambulanta'. *Canta et ambula!*

Amen.